

Bài Làm Chứng Của Mục Sư Trương Hy Hòa (6)

Tôi Nhận Biết Đức Chúa Trời Như Thế Nào

Hội Thánh Bị Đả Kích – Người Thủ Quỹ Ăn Cắp Tiền Tài Của Hội Thánh

Rồi Hội Thánh bị đả kích hung dữ. Khi số người dự Hội Thánh tăng lên, chúng tôi có đến 120, rồi 150, rồi đến gần 200 người. Trong một khoảng thời gian rất ngắn, số người dự Hội Thánh gia tăng rất nhanh. Hỡi anh chị em, đó là điều không tốt. Tại sao vậy? Tôi sẽ kể cho quý vị biết tại sao. Bởi vì phần đông những người mới đến dự Hội Thánh không coi trọng mối quan hệ với Đức Chúa Trời. Họ chỉ thích những chuyện tạm thời. Đám đông chưa hẳn là tốt đâu. Mà chuyện sâu xa mới tồn tại lâu dài, còn những chuyện nông cạn thì không được lâu dài.

Người ta rất tò mò bởi vì họ nghe nói là ở trong trại chúng tôi kinh lịch Thánh Linh ngự xuống trên mọi người, cho nên họ đều đổ xô đến. Họ muốn bắt được một ít phước lành còn lại, một ít hơi nóng còn lại, một ít mảnh vụn còn lại ở dưới bàn. Rốt cuộc là số người gia tăng bất thành hình, và họ không quen biết nhau. Mỗi tình bạn hữu thân mật thì sa sút dần dần. Mọi việc đều yếu bớt đi. Người ta xa cách nhau dần dần bởi vì chúng tôi không quen biết với nhau. Muốn quen biết với nhau thì cần thời gian dài hơn. Mỗi cảm tình thân mật tựa như gia đình thì biến mất. Bất thành hình chúng tôi nhìn thấy một đám đông người không quen biết.

Nếu quý vị từng dự trại chung của Hội Thánh chúng ta ở Hong Kong thì sẽ thông cảm với những lời tôi nói. Bất thành hình có khoảng chừng 400 người tụ họp nhau. Chúng ta cũng thấy mừng lắm khi ở giữa một đám đông người như vậy, nhưng bạn không quen biết phần đông những người dự trại. Mỗi lần bạn chào một người nào, bạn phải nhìn vào cái thẻ tên: “Tên của bạn là cái này, bạn đến từ Hội Thánh kia,” bởi vì quý vị không biết những người đến từ Hội Thánh khác. Nhưng tưởng tượng coi có khoảng 400 người ở đó, thì quả thực không cách nào làm quen với một người trong một khoảng thời gian ngắn. Thực ra thì khó mà quen biết một người, huống chi là khi mọi người đều đến từ Hội Thánh khác nhau. Khi một Hội Thánh có khoảng hơn 100 người, thì họ đã thấy khó mà quen biết lẫn nhau. Đó là một trong những hậu quả không tốt. Trừ phi bạn có người lãnh đạo thuộc linh khôn ngoan, bằng không một phước lành thì có thể trở thành một chuyện không tốt.

Và lẽ dĩ nhiên khi Hội Thánh càng lớn, thì khả năng kinh tế của Hội Thánh cũng càng lớn. Những người trong Hội Thánh càng nhiệt liệt thì tiền thu nhập càng lớn, bởi vì người ta hiến dâng càng nhiều. Và quý vị biết chuyện gì xảy ra không? Điều đó thì hấp dẫn người ác vào trong Hội Thánh, họ đến vì lý do khác, họ đến vì tiền của trong Hội Thánh. Chẳng bao lâu thì

Tôi Nhận Biết Đức Chúa Trời Như Thế Nào

có người muốn trở thành người thủ quỹ trong Hội Thánh, bởi vì hắn muốn hút lấy tiền hiến dâng vào trong túi mình. Hắn làm việc này thành công lắm, mãi đến khi người ta khám phá ra. Đó là một trong những thảm họa. Tên này đến từ miền đông của nước Mã Lai, hắn ráng sức trở thành một trong hai người thủ quỹ của Hội Thánh. Rồi hắn tìm cách đuổi đi người thủ quỹ kia bằng cách nói xấu đả kích người. Sau đó tên này sắp đặt mọi việc khiến Hội Thánh không ủy nhiệm thêm một người thủ quỹ khác. Bởi vậy tên này trở thành người thủ quỹ duy nhất. Thực ra, người thủ quỹ bị cách chức kia cũng đến từ nước Mã Lai, anh này là một người rất tốt, nhưng chẳng may người ta tin lời của tên kia nói xấu đả kích anh này. Rồi tên thủ quỹ ác kia bắt đầu hút lấy tiền hiến dâng trong Hội Thánh bằng cách sửa lại các sổ sách.

Quý vị hãy để ý, tôi đang hướng dẫn quý vị từ điểm cao của một kinh lịch thuộc linh đi qua bên trái của sự kiện này, và thông thường thì tình hình xảy ra đúng như vậy. Chúng ta ở trong một cuộc chiến tranh thuộc linh mãnh liệt, chúng ta đang tham gia vào trận chiến thuộc linh. Đó là đặc tính của cuộc sống thuộc linh, mỗi lần có một chiến thắng, thì sẽ có phản công đả kích. Chẳng bao lâu thì cuộc đả kích bắt đầu. Tên thủ quỹ này ăn cắp món tiền khoảng vài ngàn pound tiền Anh. Chúng tôi không cách nào biết được số tiền chính xác là bao nhiêu, bởi vì hắn đã tiêu diệt những sổ sách. Chúng tôi mời nhân viên kế toán bên ngoài để ước định cái tình trạng này. Sự thối nát thì rất lớn.

Bởi vậy quý vị coi, chúng ta phải rất cẩn thận và tỉnh táo. Khi chuyện này xảy ra, tên thủ quỹ biến mất. Nhưng trước khi hắn chạy đi, hắn đi cưới cô gái giàu nhất trong Hội Thánh làm vợ và dẫn cô này về miền đông của nước Mã Lai. Thiệt là xấu hổ mà một chuyện như vậy xảy ra trong Hội Thánh. Đó là một chuyện nhục nhã.

Tôi Rời Khỏi Hội Thánh Đó

Ông mục sư của chúng tôi thì rất đau buồn, bởi vì Hội Thánh chúng tôi vừa mới kinh lịch một chuyện phi thường – Đức Thánh Linh ngự xuống trong buổi họp, thì bây giờ lại có một chuyện nhục nhã phi thường. Tên thủ quỹ trốn đi đem theo một số tiền của lớn. Ông mục sư không biết làm gì mới phải, và ông muốn tìm cách che giấu lại.

Bởi vì tôi là một trong những người lãnh đạo của Hội Thánh, tôi nói với ông mục sư rằng: “Mục sư, ông làm như vậy là không đúng. Chúng ta phải chịu trách nhiệm trước các anh chị em của Hội Thánh. Đó là tiền hiến dâng của họ, họ hiến dâng món tiền đó cho Đức Chúa Trời. Chúng ta không có quyền che giấu việc này lại.”

Bài Làm Chứng Của Mục Sư Trương Hy Hòa (6)

Ông nói rằng: "Nhưng việc này làm hại cho danh dự của Hội Thánh."

Tôi nói rằng: "Chúng ta phải giao việc này vào trong tay của Đức Chúa Trời. Việc gì là phải, thì chúng ta nên làm. Người ta nghĩ sao thì không quan trọng."

Nhưng ông mục sư không chịu nói ra cho người ta biết. Tôi nói rằng: "Mục sư, nếu mục sư không muốn báo cáo việc này cho Hội Thánh biết, thì xin lỗi tôi không thể dự phần vào việc che giấu này, xin ông mục sư tha lỗi, tôi sẽ rời Hội Thánh này."

Ông rất đau buồn và nói rằng: "Không, không, đừng làm như vậy."

Tôi nói rằng: "Tôi không thể lựa chọn cái gì khác. Tôi thì không muốn dự phần vào việc che giấu này."

Ông nói rằng: "Anh đề nghị ta phải làm gì?" Tôi nói rằng: "Tên này đã ăn cắp tiền của Đức Chúa Trời, không ai ăn cắp tiền của Đấng Chúa Trời hằng sống rồi lại trốn khỏi được. Tại Chiselhurst chúng ta đã kinh lịch Đức Chúa Trời là chân thật đến dường nào. Chúng ta giao tên ăn cắp này cho Ngài, đặt tên này vào trong tay của Đức Chúa Trời hằng sống, bởi vì theo như Kinh Thánh dạy rằng, đó là một việc ghê tởm khi rơi vào tay của Đức Chúa Trời hằng sống **(Hê-bơ-rơ 10:31)**. Và sau khi Đức Chúa Trời trừng phạt tên gian ác này rồi, thì mục sư không cần phải lo cho danh dự của mục sư nữa, bởi vì lúc đó mọi người đều kính sợ Đức Chúa Trời. Họ sẽ biết rằng Đức Chúa Trời là Đấng hằng sống. Không ai có thể ăn cắp tiền bạc mà trốn khỏi được. Bởi vậy để Chúa Trời đối phó với tên này."

Ông nói rằng: "Nhưng tôi vẫn không đủ can đảm để làm việc này."

Tôi nói rằng: "Như vậy thì tôi phải chào tạm biệt mục sư, đây là chỗ mà chúng ta phải chia tay." Và tôi rời Hội Thánh.

Kết quả thì lẽ dĩ nhiên là không tốt, bởi vì ông mục sư càng muốn che giấu lại thì những người trong Hội Thánh càng tò mò. Tôi không có nói gì hết, bởi vì tôi đã rời Hội Thánh rồi. Nhưng chuyện xấu hổ này cứ truyền từ miệng của người này qua miệng của người khác, và người ta cũng bắt đầu rời khỏi Hội Thánh. Cũng có những người muốn rời Hội Thánh cùng một lượt với tôi. Họ nói rằng: "Nếu anh đi, chúng tôi sẽ đi theo anh. Chúng tôi có thể thiết lập một Hội Thánh mới và anh hướng dẫn chúng tôi."

Tôi Nhận Biết Đức Chúa Trời Như Thế Nào

Tôi nói rằng: “Không, không, các anh không hiểu, tôi không làm việc như vậy.”

Họ nói rằng: “Anh đã hướng dẫn buổi học tập Kinh Thánh trong gần hai năm qua, anh là thầy của chúng tôi và chúng tôi rời Hội Thánh đi theo anh.”

Tôi nói rằng: “Không, Hội Thánh này là nơi tôi từng phụng sự. Mục sư là mục sư của Hội Thánh này, Đức Chúa Trời không cho phép tôi làm điều gì để chia rẽ Hội Thánh này. Đức Chúa Trời cũng không cho phép tôi giơ tay lên chống lại vị mục sư đã được Ngài xức dầu, bởi vì cho dù ông mục sư là đúng hay sai, ông vẫn là mục sư. Đức Chúa Trời đã xức dầu ông thì tôi sẽ không giơ tay chống lại ông.”

Nhưng họ cứ thúc giục tôi, cho nên tôi quyết định biến mất. Tôi rời đi nơi khác không cho họ biết. Họ kiểm không được tôi nữa. Tôi dọn dẹp mọi việc rồi ra đi, tôi không nói cho ai biết tôi đi đâu. Như vậy thì lẽ dĩ nhiên sau này bị người ta nói xấu tôi rằng chắc là tôi có việc gì phải che giấu lại, cho nên tôi mới biến mất như vậy. Nhưng không sao đâu, tôi cứ để họ nói gì họ muốn. Nhưng tôi không để cho ai nói là tôi chia rẽ Hội Thánh đó. Nhưng dù sao đi nữa, có nhiều người rời Hội Thánh, bởi vì họ cũng không muốn dự Hội Thánh đó nữa.

Đức Chúa Trời Xét Xử Tên Ăn Cắp Này

Tôi kể cho quý vị biết điều này, bởi vì tôi muốn cho quý vị biết rõ phương cách mà Đức Chúa Trời trừng phạt tên ăn trộm đó. Không ai có thể trốn khỏi tay của Đức Chúa Trời được. Trong **Dân Số Ký 32:23** thì dạy rằng: “và phải biết rằng tội ác chắc sẽ đổ lại trên các người.”

Bởi vì tên ăn trộm này đã tiêu diệt phần đông các sổ sách, chúng tôi khó mà buộc tội hắn được. Về phần ta, chúng tôi chẳng làm được bao nhiêu đâu. Hơn nữa, tên này đã rời nước Anh. Trừ phi chúng tôi tìm cách xin chính phủ Mã Lai trao trả nó về nước Anh mà chịu xử. Nhưng phần đông bằng chứng đã bị tiêu diệt rồi, thì khó mà làm được. Nhưng chúng tôi không cần phải lo về điều này, bởi vì Đức Chúa Trời của ta sẽ trông nom mọi việc. Đức Chúa Trời thì đáng kính sợ vì Ngài là công nghĩa và thánh sạch, và Đức Chúa Trời cũng đáng yêu mến vì lòng thương xót và hiền lành của Ngài; nhưng các phẩm chất này thì không tách rời nhau được. Nếu Đức Chúa Trời nhân từ đối với Hội Thánh của Ngài, thì Ngài phải nghiêm khắc đối với những kẻ gian ác. Mà chẳng bao lâu những kẻ gian ác sẽ tự tiêu diệt chính mình.

Tên ăn cắp này dắt người vợ mới cưới của hắn trở về Mã Lai, nhưng cuộc hôn nhân của họ cũng bắt đầu vỡ tan tành. Một người như vậy thì có gì tốt đâu! Bởi vì tên này cảm thấy không

Bài Làm Chứng Của Mục Sư Trương Hy Hòa (6)

an toàn, cho nên hắn đã lấy đi cuốn hộ chiếu của vợ hầu cho bà không chạy trốn được. Quý vị có từng thấy một người chồng mà làm như vậy chưa? Một hôm người vợ của hắn lấy được cuốn hộ chiếu của mình, không chừng là một cuốn mới hoặc vẫn là cuốn cũ, điều đó thì tôi không biết rõ, rồi bà đi qua nước Mỹ. Khi hắn nghe rằng bà đã đi qua bên Mỹ, thì hắn tức giận lắm, và hắn cũng đi qua bên Mỹ luôn. Hắn kiếm được bà và giết bà đi. Hắn tưởng rằng bà có ngoại tình với một người nào đó, trong cơn nổi giận và ghen tương thì hắn giết bà đi. Sau khi giết bà rồi, thì hắn trốn về miền đông của Mã Lai.

Nước Mỹ thì có hiệp ước với nước Mã Lai để trao trả tội phạm về bên Mỹ để chịu tội. Tên này bị gởi về nước Mỹ và chịu xử tử. Hắn bị xử tử ở bên Mỹ. Vậy thì tên này ăn cắp món tiền đó đã đưa hắn đi về đâu rồi? Không ai có thể trốn ra khỏi xét xử của Đức Chúa Trời được. Đức Chúa Trời thì có phương pháp đối phó tên này.

Tôi Ở Trong Một Nhà Trọ Của Hội Truyền Giáo Ngoại Quốc Tại Miền Bắc Luân Đôn

Trong các câu chuyện tôi vừa kể đây, tôi không biết phải ngưng ở đâu, bởi vậy tôi sẽ lựa chọn một điểm sau cùng để kể cho quý vị nghe. Câu chuyện mà tôi sẽ kể đây là một kinh lịch về Đức Chúa Trời mà đã in sâu vào tâm trí tôi.

Hồi đó tôi ở tại một nhà trọ thiết lập bởi Hội truyền giáo ngoại quốc, ở miền bắc của Luân Đôn. Tôi ở tại đó bởi vì đó là chỗ rẻ tiền nhất, họ có giá đặc biệt cho học sinh.

Quý vị cũng biết tôi sống qua ngày bằng đức tin. Tôi luôn luôn phải nhờ cậy vào Đức Chúa Trời để cung cấp mọi điều cần thiết cho tôi. Có nhiều khi tôi ghi tên theo học một kỳ học, và tôi không biết tôi sẽ có tiền trả học phí hay không. Ở Luân Đôn bạn phải trả học phí vào ngày đăng ký. Và thường thường mãi đến một ngày trước ngày đăng ký, tôi vẫn chưa có tiền trả học phí. Tôi phải giao việc đó vào trong tay của Chúa Trời. Tôi thì không có lo lắng gì hết. Tôi nói với Chúa Trời rằng: "Chúa ơi, nếu Chúa muốn cho con học tiếp, thì xin Chúa cung cấp tiền học phí cho con. Nếu Chúa không muốn con học tiếp nữa, con vẫn cảm ơn Chúa, bởi vì đối với con có một bằng cấp hay không thì không có chi đâu. Con sẽ học tiếp nếu Chúa cho phép. Con sẽ ngưng học nếu Chúa muốn con ngưng học." Lẽ dĩ nhiên Chúa Trời điều khiển mọi việc, tại vì Ngài nắm giữ tiền của. Bởi vậy học tiếp hay không thì không phải do tôi quyết định. Đức Chúa Trời thì rất phi thường trong những phương pháp Ngài dùng. Có khi vào ngày đăng ký, thì tôi nhận được một bao thư, không có viết gì hết, không có tên, mà trong đó thì có đủ tiền để trả học phí.

Tôi Nhận Biết Đức Chúa Trời Như Thế Nào

Tôi ở tại miền bắc của Luân Đôn, tôi phải đi xe đạp bởi vì tôi muốn dành tiền xe buýt. Khi tôi đến trường Đại Học thì mặt tôi coi như con gấu trúc, tại vì không khí ở Luân Đôn rất dơ bẩn. Tôi đeo mắt kiếng để bảo hộ mắt tôi không bị hư hại bởi cát bụi và khí thoát ra từ các xe buýt. Khi tôi đến trường và lấy mắt kiếng xuống, thì thường có hai vòng tròn trên mặt tôi. Quý vị có thể tưởng tượng được mặt tôi thì gần như màu đen, nhưng có hai vòng tròn trắng ở xung quanh mắt tôi. Coi thì xinh xắn lắm. Khi tôi đi ngang qua thì người ta nhìn tôi mà mỉm cười. Lúc đầu, tôi không hiểu tại sao họ lại mỉm cười, rồi khi tôi nhìn vào tấm gương, thì tôi mới hiểu. Quý vị thấy lúc đó tôi nghèo đến mức nào mà tôi phải đi lại trong một thành phố lớn Luân Đôn bằng xe đạp. Xe đạp thì hiếm có lắm, và một chiếc xe đạp chạy ở giữa đám đông xe và xe buýt thì cũng kỳ cục lắm. Một vài tháng sau, có một anh em Tín Đồ mà tôi quen biết từ hồi tôi học ở học viện Kinh Thánh, anh này sắp đi Nhật Bản truyền giảng Tin Lành, anh bán chiếc xe mô-tô của anh cho tôi bằng một giá rẻ lắm. Nhưng tôi vẫn phải đeo mắt kiếng khi tôi đi xe mô-tô, cho nên hiệu quả gấu trúc thì vẫn còn.

Tôi Kinh Lịch Sự Hiện Diện Ngọt Bùi Của Đức Chúa Trời

Một ngày cuối tuần ở Hội truyền giáo ngoại quốc, tôi không cần phải nhảy lên xe đạp mà vội vàng đi đến trường, tôi có một khoảng thời gian yên tĩnh dài hơn trước mặt Chúa Trời để cầu nguyện. Khi tôi vào trong thời gian cầu nguyện, thì bất thành linh tôi bị chuyên chở vào một kinh lịch mới. Tôi không biết cái gì xảy ra. Tôi không biết là tôi bị chuyên chở đi Thiên Đàng hay là Thiên Đàng đã xuống mặt đất này. Bỗng nhiên tôi nhận thấy rằng tôi thì ở trong một thế giới khác. Tôi vẫn nhận biết những việc xảy ra xung quanh tôi. Tôi không phải ở trong trạng thái hôn mê hay nằm mơ mà tôi không biết những việc ở xung quanh tôi đâu. Bỗng nhiên tôi cảm thấy rằng tôi thì ở trong thế giới của Thiên Đàng cho dù tôi vẫn ở trên mặt đất. Thật là kỳ diệu. Tôi thật sự không biết phải mô tả bằng cách nào.

Tất cả các cơ quan của thân thể tôi vẫn rất tỉnh táo, tôi biết cái gì đang xảy ra xung quanh tôi, và sự đồng tại của Đức Chúa Trời thì không phải hùng mạnh như trong buổi họp ở Chislehurst, mà chỉ là một cảm giác đẹp đẽ, nhu mì ở trong Thiên Đàng vậy. Tôi không biết nên gọi bằng cách nào. Tình trạng đó thì tựa như là mọi vật đều tràn đầy sự sáng cả. Tôi thì đang đi trong sự sáng. Tất cả đen tối bị đuổi đi xa, và tôi được bao vây bởi sự sáng của Đức Chúa Trời. Tôi nhìn xung quanh, mọi vật đều sáng lắm.

Lúc đầu tôi thì ở trong phòng tôi tại Hội truyền giáo ngoại quốc, rồi tôi được chuyên chở vào một sự tương giao ngọt bùi cùng với Đức Chúa Trời. Hình như Đức Chúa Trời muốn nói với tôi rằng: "Tại Chislehurst, con đã kinh lịch quyền năng hùng mạnh của ta, hôm nay ta muốn

Bài Làm Chứng Của Mục Sư Trương Hy Hòa (6)

cho con kinh lịch sự nhu mì, lòng thương, lòng nhân từ của ta.” Sự hiện diện của Chúa Trời thì rất ngọt bùi, không làm cho tôi sờ hải gì hết. Và lần này cũng đến bất thành linh nữa. Tôi không có ráng suy nghĩ về việc này trong trí óc tôi, không có sửa soạn về tâm lý. Tôi không có ca bài ca nào cả. Hoàn toàn không có những việc này. Hồi đó tôi thường quỳ xuống cầu nguyện, nhưng rồi tôi thấy rằng nếu tôi quỳ xuống thì tôi chẳng cầu nguyện được bao lâu, bởi vì cái sàn nhà cứng thì làm cho đầu gối tôi đau lắm, và tôi không tập trung tâm trí được. Rồi tôi thử ngồi xuống cầu nguyện để cho có thể tập trung lâu hơn. Và sự hiện diện của Chúa Trời thì ở đó. Trong khoảng chừng hai tiếng đồng hồ tôi được ở trong sự ngọt bùi của Ngài, trong sự vui mừng của sự tương giao với Ngài. Tôi nhận biết tất cả những việc xảy ra xung quanh tôi.

Tôi nhìn vào đồng hồ tôi, tôi có một buổi họp vào buổi trưa, cho nên tôi phải đi dự buổi họp sau hai tiếng đồng hồ này. Tôi thấy nếu tôi đi bộ đến chỗ đó thì cần khoảng bốn mươi phút. Tôi không nhớ tại sao tôi không đi xe đạp. Tôi không nhớ rõ tại sao tôi muốn đi bộ. Không chừng tôi nghĩ rằng tôi đi bộ thì không cần phải để ý đến xe cộ trên đường, và tôi vẫn có thể tiếp tục ở trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Tôi không nhớ rõ điều đó có phải là lý do hay không.

Tôi cảm ơn Đức Chúa Trời đã ban cho tôi kinh lịch ngọt bùi và kỳ diệu như vậy. Khi tôi đi trên đường, quý vị nghĩ rằng sự hiện diện của Ngài là chấm dứt sao? Không đâu, thật là kỳ diệu. Khi tôi đi trên đường, thì sự hiện diện của Ngài vẫn ở cùng với tôi. Tôi thì vẫn ở trong Thiên Đàng, bởi vì Chúa Trời ở đâu thì Thiên Đàng cũng ở đó. Khi tôi đi trên đường, tôi nghĩ rằng: “Tôi có phải vẫn ở trên mặt đất không?” Tại sao tôi thấy mọi việc đều rõ ràng, nhưng tôi lại hình như không phải ở đó. Tôi thì đi trên mặt đất, nhưng đồng thời tôi lại hình như không ở đó. Quý vị có thấy lạ lùng không? Trừ phi bạn đã kinh lịch những việc này, bằng không bạn không biết mô tả bằng cách nào. Tôi vừa đi vừa cảm thấy sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Tôi tạ ơn Ngài, khen ngợi Ngài, tương giao với Ngài mãi cho đến tôi đi vào nơi buổi họp.

Khi tôi đến trước cửa nhà đó, tôi biết rằng kinh lịch này kết thúc ngay tại điểm đó. Sự sáng rực thì vẫn còn, nhưng sự hiện diện của Chúa Trời thì kết thúc tại cánh cửa nhà đó. Nhưng khi tôi đi dọc theo đường phố, ở giữa sự dồn dập của xe cộ, sự đồng tại của Chúa Trời vẫn ở cùng với tôi. Khi tôi tới cánh cửa đó, thì hình như Ngài nói rằng: “Ta sẽ rời con bây giờ tại đây. Giờ giã giao hảo đặc biệt cùng với ta đến đây thì phải kết thúc.”

Sự Đồng Tại Của Đức Chúa Trời Hấp Dẫn Một Anh Học Sinh Về Với Ngài

Khi tôi đi vào trong nhà đó, thì tôi vẫn còn trong tình trạng mê mẩn, nhưng thật là ngọt bùi. Tôi thấy có chỗ trống bèn ngồi xuống. Bởi vì tất cả các chỗ khác đều có người rồi, chỉ còn

Tôi Nhận Biết Đức Chúa Trời Như Thế Nào

chỗ này là trống rỗng. Mọi người đều ngồi thành một vòng tròn. Phần đông những người đó là trong Hội Thánh của chúng tôi. Tôi thấy có một chỗ trống bèn đi thẳng đến đó mà ngồi xuống. Tôi chưa từng gặp mặt người ngồi kế bên tôi. Anh này quay lại hỏi tôi rằng: “Anh nhận biết Chúa Trời bằng cách nào?” Tại sao có người lại mở miệng bắt đầu cuộc đối thoại với bạn bằng câu hỏi: “Anh nhận biết Chúa Trời bằng cách nào?” Khi tôi đang ngẫm nghĩ để coi làm sao mà trả lời câu hỏi này, thì anh này nói tiếp: “Tôi hỏi câu này bởi vì tôi muốn biết bằng cách nào mà tôi có thể nhận biết Đức Chúa Trời vậy.” Và tôi còn chưa biết tên của anh này.

Có phải là tại vì sự đồng tại của Đức Chúa Trời ở trong ta thì hình như ngọn lửa của Đức Thánh Linh mô tả ở trong **Công Vụ Các Sứ Đồ 2:3**, cho dù mắt không thấy được, mà vẫn có thể hấp dẫn người ta đến với Ngài chẳng? Bạn ngồi xuống thì có người đến hỏi bạn: “Anh nhận biết Đức Chúa Trời bằng cách nào?” Kỳ lạ nhất là nhiều khi người ta hỏi tôi và muốn nhận biết Chúa Trời, mà tôi còn chưa biết tên của họ nữa. Cho nên tôi bắt đầu nói chuyện với anh này. Hôm đó Đức Chúa Trời đã làm việc trong lòng của anh này, vào buổi trưa đó. Cỡ chừng một tiếng đồng hồ sau, anh này quỳ xuống cùng một lượt với tôi. Anh này rất khẩn cấp muốn giao phó cuộc đời của mình cho Đức Chúa Trời. Không phải là tôi hỏi anh, mà là anh hỏi tôi rằng: “Tôi có thể giao phó cuộc đời của tôi cho Chúa Trời không?” Tôi nói rằng: “Được, để chúng tôi quỳ xuống, rồi anh giao phó cuộc đời của anh cho Ngài.” Tôi từng thấy Đức Chúa Trời làm như vậy nhiều lần rồi. Quyền năng của Đức Chúa Trời khiến cho người ta phải lay mình xuống, và họ muốn giao phó cuộc đời của họ cho Ngài. Thật là kỳ diệu! Tôi thì muốn khuyên họ chậm lại một chút, nhưng họ thì muốn đi nhanh hơn. Làm sao mà tôi có thể cản trở công việc của Chúa Trời được. Cho nên anh này giao phó cuộc đời của anh cho Chúa Trời. Thật ra anh này định đi học y khoa ở trường Đại Học Luân Đôn. Quyền năng của Chúa Trời đã làm việc trong đời của anh, và anh này quyết định không đi vào y khoa nữa, nhưng đi chịu huấn luyện để phụng sự Đức Chúa Trời. Anh này phải trả bằng giá thiệt cao, bởi vì sau này cha của anh này từ bỏ anh đi, mãi đến gần nay mới được hòa thuận lại với anh. Tôi vẫn có liên lạc với anh này.

Xin các bạn để ý Đức Chúa Trời cho ta những kinh lịch thì không phải là để cho ta được hưởng thụ thôi. Không chừng hôm đó Chúa Trời đã cho tôi kinh lịch sự tương giao với Ngài là để tôi giúp đỡ anh này nhận biết Ngài.

Tôi nghĩ rằng Chúa Trời ban kinh lịch đó không những là cho tôi mà cũng là cho anh này nữa. Anh này sẵn sàng bị gia đình anh từ bỏ. Cha của anh là một bác sĩ, và lẽ dĩ nhiên ông muốn người con cũng trở thành một bác sĩ. Cha của anh này theo Đạo Phật, cho nên ông tức giận lắm. Khi anh này nói cho cha biết là anh muốn trở thành một người truyền giáo, thì cha không nói chuyện với anh này nữa. Mãi đến vài năm trước tôi hỏi anh này khi anh ở Hong

Bài Làm Chứng Của Mục Sư Trương Hy Hòa (6)

Kong: “Cha của anh đã hòa hảo lại với anh chưa?” Anh nói: “Cha tôi vẫn không nói chuyện với tôi.” Ba mươi năm sau, cha của anh này vẫn không nói chuyện với anh. Ông đã tức giận đến mức nào.

Tôi cầu xin Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho quý vị qua bài chia sẻ này. Tôi chỉ là tuân theo lời dạy trong Kinh Thánh rằng, chúng ta phải tuyên bố sự vinh diệu và những công việc vĩ đại của Đức Chúa Trời. Đó là điều tôi muốn làm hôm nay. Đã được nghe sự vinh diệu của Chúa Trời rồi thì quý vị có một trách nhiệm. Không ai có thể lắng nghe lời của Đức Chúa Trời rồi lại ra đi mà không đáp ứng lại Ngài. Tôi mong rằng Chúa Trời sẽ giúp quý vị đáp ứng lại Ngài bằng đường lối chính xác.